De Natuurbeschermingsgedachte en Wij - I

Onder bovenstaande titel hoop ik in een serie korte bijdragen iets te vertellen over eigen ideeën, eigen ervaringen, eigen plannen en over ideeën, ervaringen en plannen van anderen, als ... die mij als reactie op deze serie artikeltjes bereiken.

De directe aanleiding tot het schrijven van deze reeks was een recente publicatie in de pers over een prognose, die het Centraal Bureau voor de Statistiek had opgesteld over de vermoedelijke groei van onze bevolking tot 1981 en de reactie hierop van een onvervalst natuurbeschermer.

Zullen hier in 1981 hutzen staan?
Foto: Els de Vries

Toename van het aantal huwelijken, toename van het aantal geboorten en stijging van de levensduur waren voor het C.B.S. aanleiding om vroegere prognosen te herzien; ons land zal, als de tekenen niet bedriegen, nog veel dichter bevolkt worden dan deskundigen tien jaar geleden meenden te mogen voorspellen.

De reactie van de bovenbedoelde natuurbeschermer was: „Laten wij dan onze pogingen maar opgeven. Alles gaat toch plat". Pessimisme? Ja, natuurlijk, maar hij krijgt gelijk, als er geen grote dingen gebeuren.

Met de toename van de bevolking zullen de steden zich uitbreiden; met de uitbreiding van de steden zal de drang naar recreatie buiten groter worden.

Toename van het aantal bezoekers in de recreatiegebieden zal (ongeacht andere nadelen) de slijtage sterker maken en voor vele gebieden bestaat de kans, dat de slijtage groter wordt dan het regeneratievermogen, wat het einde van deze terreinen zou verhaasten.

Er zou over de vele aspecten, die deze hele kwestie heeft, veel te zeggen zijn. Ik doe het niet, omdat dat buiten de grenzen van de opzet van deze stukjes zou gaan.

Ik neem als uitgangspunt simpel aan, dat toename van de bevolking *minstens* een evenredige stijging van de recreatiebehoefte tot gevolg zal hebben en ieder, die ogen heeft, weet, dat we voor vele gebieden de fatale grens van de maximale opnamecapaciteit bedenkelijk naderen, zo we hem al niet bereikten of overschreden. Dat laatste kan de tijd ons straks leren.

Nu hangt de maximale opnamecapaciteit niet alléén af van het aantal bezoekers; dat getal wordt mede bepaald door het gedrag van de recreatiezoekenden. Beïnvloeding van het gedrag zou dus zijn weerslag kunnen vinden in een verandering van de opnamecapaciteit.

Dat gedrag hangt weer ten nauwste samen met de vraag: wat zoekt het

publiek buiten? Wat beweegt de mensen bos en hei, zee en plas, strand en duin op te zoeken?
Deze vragen liggen binnen het vakgebied van psycholoog en socioloog en ik stel mij veel voor van de voordracht, die Drs D. de Jong na afloop van onze Vertegenwoordigende Vergadering op 20 November a.s. zal houden over de recreatie in de natuur.

Recreatiegebieden zijn nodig **Foto: L. H. van der Aa**

Er is mij geen analyse van de drijfveren voor het gedrag van de recreatiezoekenden buiten bekend. Ik weet zelfs niet of het antwoord op deze belangrijke vraag al eens aanleiding gegeven heeft tot een uitgebreid onderzoek. Ik geloof het echter niet. Hoewel ik er van overtuigd ben, dat een volkomen verantwoorde poging om invloed uit te oefenen op het gedrag van het publiek pas mogelijk wordt, als het bovenbedoelde onderzoek heeft plaats gehad, meen ik anderzijds, dat we niet langer mogen wachten.
Ongetwijfeld zullen er voor het gedrag *innerlijke* oorzaken zijn, maar ik acht het zeker, dat de *opvoeding* hier ook een woordje meespreekt. En op die opvoeding kunnen wij, ieder van ons, invloed uitoefenen. Laten we dat dan — en zo snel mogelijk — naar ons beste weten doen. Hoe? Daarover de volgende keer. *J. A. Nijkamp.*

De landvorm van de veenwortel

Nog een nagekomen opgave van een vindplaats van bloeiende exemplaren van de landvorm van de veenwortel.
Oude Verlaat tussen Terbregge en Zevenhuizen bij Rotterdam (W. *J. Steijn, Rotterdam*).
Deventer. *Dr H. R. Hoogenraad.*